

МОЛОДІЖНИЙ КОЛОС

ІМ. Д. ЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

Рік видання VIII ● № 121 (821) ● СЕРЕДА, 11 ЖОВТНЯ 1967 РОКУ ● Ціна 2 коп.

КИЇВ. Декада російської літератури і мистецтва на Україні. Учасники Декади народна артистка РРФСР Лідія Миколаївна Смирнова і заслужений артист РРФСР Володимир Миколайович Ємельянов у гостях в студентів Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка.

А. БОРМОТОВА. (Фотохроніка РТАУ).

ЩОДЕННИК ДЕКАДИ

Декада російської літератури і мистецтва на Україні триває. 7 жовтня посланці російського народу зустрічалися з трудящими міста-героя Києва. Кожна така зустріч перетворювалась у хвилюючу демонстрацію нерушимої дружби народів, їх готовності новими трудовими і творчими успіхами ознаменувати 50-річчя Великого Жовтня. Різноманітними і яскравими подіями був заповнений цей день.

У приміщенні Державного музею російського мистецтва відкрилась виставка «Образотворче мистецтво художників Росії». В її експозиції — 200 робіт більш як ста художників Російської Федерації. З інтересом

знайомились відвідувачі виставки з чудовими роботами Я. Ромаса, Г. Нісцького, Д. Свешникова та багатьох інших видатних представників семитисячної армії майстрів пензля братнього народу.

Група членів урядової делегації Російської Федерації на чолі з заступником Голови Ради Міністрів РРФСР В. І. Кочемасовим відвідала ювілейну художню виставку української РСР, присвячену 50-річчю Великого Жовтня. Гості дали високу оцінку експонованим тут творам українських художників, скульпторів і графіків. Від імені художників Ук-

(Продовження на 2-й стор.).

ВІДКРИТТЯ сесії Верховної Ради СРСР

МОСКВА, 10 жовтня. (ТАРС). Сьогодні в Кремлі відкрилась третя сесія Верховної Ради СРСР сьомого скликання.

О 10 годині ранку в Кремлівському театрі почалося засідання Ради Союзу, а у Великому Кремлівському палаці — Ради Національностей.

Було заслухано доповіді мандатних комісій Ради Союзу і Ради Національностей про перевірку повноважень новообраних депутатів.

Потім було затверджено порядок денний сесії:

1. Про проекти Державного плану розвитку народного господарства СРСР на 1968 рік і планів розвитку народного господарства СРСР на 1969 і 1970 роки.
2. Про Державний бюджет СРСР на 1968 рік і про виконання Державного бюджету СРСР за 1966 рік.
3. Про проект Положення про постійні комісії Ради Союзу і Ради Національностей Верховної Ради СРСР.
4. Про затвердження указів Президії Верховної Ради СРСР.
5. Про обрання Верховного суду СРСР.
6. Про проект закону СРСР «Про загальний військовий обов'язок».

НА СЕСІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

МОСКВА, 10 жовтня. (ТАРС). Сьогодні об 11 годині у Великому Кремлівському палаці на третій сесії Верховної Ради СРСР сьомого скликання відбулося спільне засідання Ради Союзу і Ради Національностей.

ПОЧЕСНІ ЗВАННЯ, НАГОРОДИ

За заслуги в розвитку сільського господарства Указом Президії Верховної Ради УРСР від 6 жовтня 1967 р. звання заслуженого агронома Української РСР присвоєно 34 чол., заслуженого зоотехніка Української РСР — 18 чол., заслуженого ветеринарного лікаря Української РСР — 10 чол., заслуженого механізатора сільського господарства Української РСР — 18 чол., заслуженого меліоратора Української РСР — 7 чол.

Указом Президії Верховної Ради УРСР від 6 жовтня 1967 р. 11 працівників сільського господарства республіки нагороджено Почесною грамотою і 9 — Грамотою Президії Верховної Ради Української РСР.

(РТАУ).

ЖОВТНЕВА ЕСТАФЕТА НОВОМИРГОРОДЦІВ

МІСЯЦЬ золотим рогом заглядає в шибку, вперіблює Марійчині коси. Пробігся промінцем по аркушах паперу, списаних округлим дівочим почерком. Від нього у Марійки таємниць немає. А від інших...

Єдине, з чим криється від подруг дівчина, це ті поетичні рядки, що з самого серця ллються на чистий папір. І так хочеться Марійці поділитися з кимось дівочими мріями, та стримує себе. «Секретар, — скажуть, — а несерйозна».

— Лягала б, дочко, — прочиняє двері Параска Григорівна, — світає ж. Турботливо вкриває ковдрою.

А сама присіла на стілець, та вже й зорюватиме так. Це молодим солодко спить світанком, а Парасці Григорівні є про що подумати, є що згадати.

...Відгриміла вибухами війна, і повернувся її орел, видзвонюючи нагородами: Все горе, всі муки фашистської неволі виплакала жінка на пропилену Олексину гімнастюрку.

А він втішав: — Заживемо по-іншому. Заспокоював дружину, а сам почував: підрізана крила, бо пробила груди ворожа куля.

Та й у Параски Григорівни забрала здоров'я війна. — Ось ми обоє й пенсіонери, — невесело посміхнувся до дружини Олексій Сільвестрович.

Ластівкою в'ється біля батьків Марійка.

— Піду я... На ферму. І вам поміч буде.

І смішно й боляче дивитися дівчині на новонароджених поросят. Біленькі,

чепурні, ще тремтять слабенькими тільцями, а вже всюди тикаються рильцями. Триста п'ятдесят їх прийняла Марійка і всіх виходила. І соску давала, і зігрівала в руках.

А після роботи: — Дівчата, чепуріться і до школи. І як раніше, бігла з подругами увечері на уроки. А після занять довго ще сиділа над книжками.

— Чи тобі найбільше треба? — говорили дівчата.

ТУРІЯНКА

— О, мені багато треба, — весело всміхалася Марійка. — А ось ти, Людо, чому школу залишила? — І вже сірі очі дивляться вимогливо.

Люда Ісакова ніяково виправдовується:

— Дійня пізно закінчуємо. І ось Марія Дуденко, групкомсорт ферми, вже у голови колгоспу.

— Можна розпочинати вечірне доїння на годину раніше?

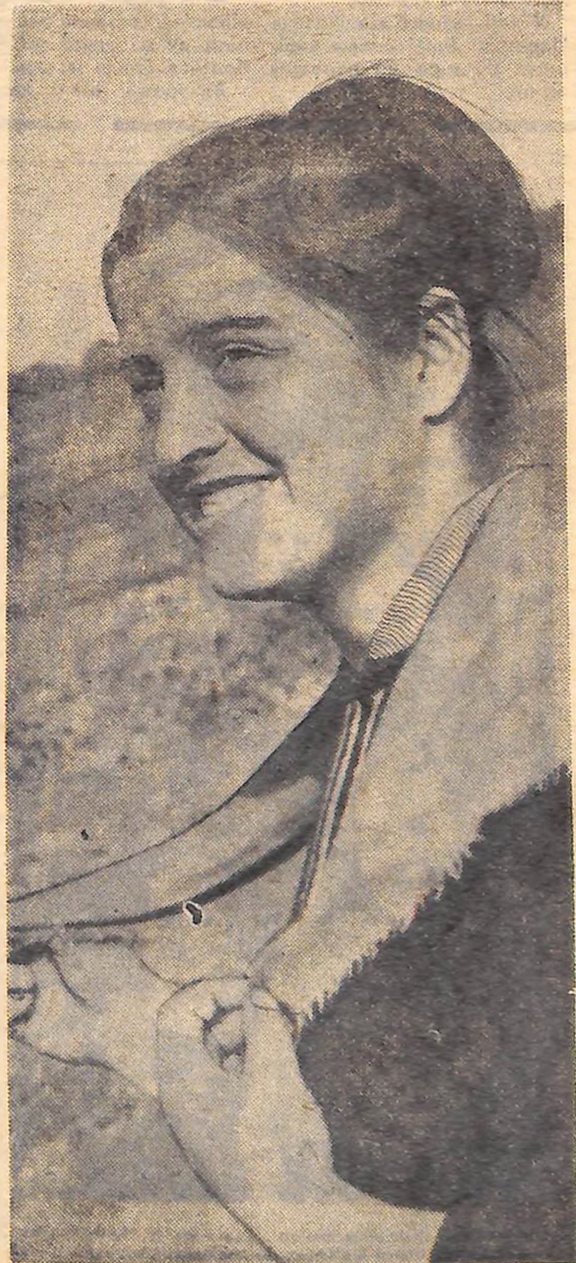
— А тобі ж це нащо? — посміхається голова.

— Дівчата в школу запізнюються.

— Ну й Марічка, — захоплюються по-

(Закінчення на 2-й стор.).

На фото: депутат сільської і районної Рад депутатів трудящих, член райкому і обкому комсомолу свинарка Марія ДУДЕНКО.

МАЛО ХТО знає, що перше в країні молодіжне господарство на селі було створене у Воронежській області в 1929 році. Це був радгосп «Комсомолец», а керівником послали сюди Харитона Соломіна. Його, шні директора Саратовського науково-дослідного інституту зернового господарства, разом з механізатором 20-х років, «вогниним трактористом» П. Е. Дьяковим та іншими ветеранами сільсько-

СЯЙ, „Золотий колося“!

го господарства Центрального Комітету ВЛКСМ запросив до Москви на зустріч з сільськими комсомольцями 60-х років.

Напередодні Всесоюзного дня працівників сільського господарства більш як двісті кращих молодих трудящих полів і ферм — посланців усіх союзних республік прибули в головний комсомольський штаб.

Перший секретар ЦК ВЛКСМ Сергій Павлов сердечно привітав тих, хто вирощує хліб, хто зайнятий

Зустріч у ЦК ВЛКСМ

шанованою в народі працею землероба, тваринника, агронома. Молодих друзів тепло поздоровив із святом заступник міністра сільськогосподарства СРСР Р. М. Сідак.

У конференц-залі відбулась дружна розмова. Всім гостям — ударникам сільськогосподарського виробництва — було вручено нагрудні знаки «Золотий колос». Це — нагорода, недавню встановлена Центральним Комітетом ВЛКСМ для зяохочення молодих колгоспників і робітників радгоспів, які підзначилися в боротьбі за врожай.

(Кор. ТАРС).

Щоденні Декади

(Продовження. Початок на 1-й стор.)

раїни льотчикові-космонавту П. І. Бєляєву було піднесено в дар літографію харківського графіка В. Шевченка, присвячену пам'яті В. Комарова. Космонавт сердечно подякував за подарунок.

Цього ж дня в голубому залі Жовтневого палацу культури відбулася зустріч з виставкою «Російська книга». Один з центральних стендів її присвячений книжковій Ленініані. Тут широко представлені багато праць Володимира Ілліча, збірники статей і спогадів сучасників про творця Комуністичної

партії та Радянської держави.

Світлом глибокої спільності дум і почуттів була прийнята зустріч літераторів братніх республік, що пройшла в приміщенні київської консерваторії імені П. І. Чайковського. Тут відбулось відкриття літературної частини Декади російської літератури і мистецтва на Україні. Гостей тепло вітав перший секретар правління Спілки письменників України, лауреат Ленінської премії О. Т. Гончар. У слові-відповіді секретар правління Спілки письменників РРФСР М. М. Алексєєв щиро подякував за при-

вітність і гостинність. Від імені російських літераторів він подарував господарям шкатулку роботи палехських умільців.

На зустрічі були присутні голова урядової делегації Російської Федерації, заступник Голови Ради Міністрів РРФСР В. І. Кочемасов, секретар ЦК КП України А. Д. Скаба, завідувач відділом науки і культури ЦК КП України Ю. Ю. Кондуфор.

Індустріальна Дарниця сердечно приймала членів урядової делегації РРФСР та інших учасників декади, а також заступника Голови Ради Міністрів УРСР П. Т.

Тронька, який прибув разом з ними. Гостям піднесли хліб-сіль, букети червоних гвоздик. Під час зустрічі, яка проходила в Будинку культури «Дніпро», господарі і гості обмінялись пам'ятними сувенірами. На закінчення відбувся концерт.

Багато цікавих, хвилюючих зустрічей відбулось і в інших місцях столиці України. Тепло прийняли глядачі кінотеатру «Перемога» народного артиста СРСР Б. Чиркова перед початком демонстрації кінофільму «Юність Максима», де він виконує головну роль. Піонерська дружина підшефної шко-

ли № 30 імені М. Гастелло зарахувала найстарішого кіноактора до почесних піонерів.

7 жовтня Декада російської літератури і мистецтва почала свій похід по містах і селах України.

Більш як дві тисячі трудящих індустріального Харкова прийшли в Палац культури електромеханічного заводу на зустріч з діячами літератури і мистецтва братнього російського народу.

Ті, хто виступив ввечері, висловлювали почуття щирої дружби і глибокої поваги до тру-

дівників Російської Федерації, побажали їм нових великих успіхів. Вони говорили про нерушиму дружбу і плодотворне співробітництво братніх народів нашої країни.

Заступник Голови Ради Міністрів РРФСР Є. Ф. Карпова палко подякувала трудящим Харкова за теплий прийом.

Потім відбувся великий концерт.

У дні декади в Харкові відкрилась виставка політичного плаката, а також почався фестиваль фільмів, створених на

(Закінчення на 3-й стор.)

ЖОВТНЕВА ЕСТАФЕТА НОВОМИРГОРОДЦІВ

ЛЕГКОКРИЛИМИ птахами прилетіли в Бурти вісті про перемогу Жовтневої революції.

Загомонала, підняла голову сільська біднота.

Насторожилися куркулі, гуртувалися в бандитські зграї.

... Серед ночі хтось загамселів у вікно. Потім брязкнуло скло і в хату аскочило кілька бандитів.

— Григорій Підпригора! — Я.

— В'яжіть йому руки.

— Це ж за що!

— Там побачиш. Ми тобі покажемо, злидоту, як за більшовиками руку тягнути.

Здоровенний бандюга ударив дружину, яка закривала собою малих дітей. Жінка впала на долівку. Били ногами й прикладами. По долівці попливла кривавиця.

Тетянка вискочила надвір. Мати ледве дихала. Батько лежав нерухомий. А через кілька днів покликав до себе одноплець-бідаків:

— Видно, я вже не встану. Візьміть собі в помічники Миколу та Володимира Пархоменків. Хлопці надійні. Та ще горьовану мою, Тетянку. Пам'ятайте: земля мусить бути нашою.

У хаті Івана Савелійовича Царенка комітетчики вирішили братися до переділу землі.

А ранком разом з іншими бідняками крокував Царенко на поле з сажнем на плечі. Останньою йшла Тетянка Підпригора.

Ось і околиця села. За нею до самого виднокраю латаною святиною розкинулось поле. Покраєне, пошматоване.

— Почнемо, селянін! — В добрий час!

І пішов махати сажнем.

Край байраку спинилися — перед ними виросло кілька постатей у добротних чумарках. У кожного з під поли виглядав обріз. Обличчя перекошені лютого.

— Бог на поміч, Савелійовичу!

— Спасибі. Й самі впо раємось.

«Уб'ють, — майнула думка, — де ж вихід?»

Спокійно потягнувся за киветом, скрутив цигарку, припалив.

— Задарма сполошилися, дядьки.

— Це б то які?

— З губернії просили бумагу дати, скільки в селі орної землі. От ми й міряємо.

Бандити кризо посміхнулися:

— А ми тобі, Іване Савелійовичу, готували ось показати, як до чужої земельки братися. Гляди ж, пам'ятай. Вечорами біля каганця

Царенко стукав на рахівниці. Комітетчики, як зачаровані, дивилися на цупкі пальці. Чекали. Нарешті остання цифра — по три з половиною десятини на сім'ю.

Перед світанком розходилися. Збуджені, раді.

А над селом збиралися хмари.

Тетянка раптом прокинулася серед ночі. Вчулося приглушене цокання підків. Все ближче й ближче. Вибігла до тину: так і є — бандити п'яні, говорять про розправу над біднотою, над комітетчиками.

Аж відсахнулася: це ж вони збираються вбити і Івана Савелійовича.

Щодуху побігла городами до його хати.

— Дядьку... Дядьку Іване! Там бандити ідуть в село. Ховайтеся скоріше.

— Треба всіх попередити, Тетяно. Ось я зараз...

А на подвір'я вже вайрвалося з десяток вершників. За хвилину вивели зв'язаного Царенка і повели до річки. Сонну тишу розірнув одчайдушний жіночий крик:

— Людоньки, вони ж Івана мого забрали.

Його знайшли біля річки, на купці торішнього сухого очерету. Воронячим крилом упала чубрина на вистраждану землю...

Майже півніку сплило з того часу грозами і зливами. Виразвшись із куркульських тенет, розкинулось

вільне поле скільки око бачить. Колосяться на ньому пшениці, а понад краєм щороку кумачево народжуються маки. Як краплини крові, проліті першими борцями.

І БОЙКО, краєзнавець.

У НЕГО ГОРДИСТЬ. Коли над Оситною злітає пісня, Григорій уважно дослухається до одного голосу. До голосу Люди Мартишевської.

Дівчина ніяковіла: «Співаю, бо з піснею вгеліше. Для себе».

— Для людей треба, Людо, — говорила по дорозі до клубу відповідальний за культурно-масову роботу член комітету комсомолу Григорій Кобець.

І Люда разом з подругами заспівала. В той день, коли афіша запрошує односельчан послухати хор доярок, у залі вільних місць немає.

І сільський хор, і оркестр народних інструментів, і драматичний та танцювальний гуртки — це

Люда дивує солов'їв

Григорієве «хоббі». А головне у механізатора — хліб. На 120—130 процентів виконує хлопець норми. Тож і шану серед односельчан має, тому й запросив його нещодавно до кабінету голова колгоспу імені Кірова В. М. Черкис:

— Поїдеш, Григорію, з поїздом. Від усього села оклонися тим місцям, де працював наш Ілліч.

Григорій схвилювався. Адже незабаром його чекають музеї в Москві, Казані, Ульяновську, чекають розповіді про вожда революції. Григорій приготував записку книжку, щоб нічого не забути, про все розповісти односельчанам.

А нікі Григорій разом з 420 переможцями ювілейного змагання в дорозі. Незабаром він приведе свій голос до кляти кировоградців на вірність революції біля Мавзолею Леніна.

А. КОНДРАТЕНКО, секретар Новомиргородського РК ЛКСМУ.

Переможці переджовтневого змагання з Новоукраїнського району перед від'їздом по ленінських місцях. Фото В. КОВПАКА.

ЯК ТІЛЬКІ жайворонки сповідають про ноці день, над ланами колгоспу «Маяк комунізму» оживає сталеве пісня тракторів. То чотири брати Кушніри займають загінки, і хіба що відпочинок обідньої пори перерве той спів.

— Щаслива Фросина, — гомонять односельчани. — Таких синів має...

І навіть досвідчені механізатори поступаються своїм професійним честолюбством:

— Де сини Степана Кушніра пройдуть тракторами, нічого робити сапалінцям.

Не довелося батькові почувати цих добрих слів про своїх дітей: не повернувся з фронту. Коли прощався, наказував:

— Живіть дружно, матері допомагайте. А повиростаєте — честь нашу хліборобську бережіть.

Тяжка звістка згорбила це сильні плечі Фросини Матвіївни. Присунула старшому, Степанові клібини:

— Ріж, сину, ти найстарший.

Степан приходив з роботи, поспав, як батько, роздягався. Мати зливала на руки, бачила худу хлоп'ячу шню, ковтала слези:

— Хліборобе мій шістнадцятирічний.

А цього разу, забувши про солідність, вихором влетів у хату:

— Іду, мамо. На курси трактористів, у Панчівську МТС.

Згодом ще одна радість завітала у вдвоє хату: вулицею прогуркотіла на тракторі другий син Іван.

З Опиківського училища повернувся найменший, Леонід. І вже в хаті не було нічого розмови, як про вузли та деталі. Прислухався до суперечок братів Микола, що тоді працював на фермі. «Що ж

ТУРІЯНКА

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

други. — За себе зроду й слова не мовить, а за інших — горою.

А коли йшли на загальні комсомольські збори, вже знали за кого підніматимуть руку. Бо кандидатура у всіх на думці одна: Марійка Дуденко.

Знали комсомольці, кого обрати секретарем. Марійка хоч і добра, а гультьям та недбайливим спокою від неї не буде. Ось і недавно. Ще тільки наближался до клубу, як із середини почувся гучний регіт. Колгоспники, молоді і старші, з'юрилися біля «Комсомольського прожектора». А коли в дверях з'явився Петро Літчевський, всі дружно повернулися до нього:

— Пізнаєш, Петре?

Молодий тракторист наблизився до «Прожектора», і вуха його густо почервоніли. Так, він у дотепних карикатурах пізнав і себе і свій занехаяний трактор...

— Дівчата, сьогодні хлопці до Армії проводжаємо, — звучить Марійчин голос. — Придумаємо щось!

І вже на прикрашеній сцені сільського клубу на найпочеснішому місці гордо

сідають призвонники Петро Криворучко, Іван Буденний, Петро Чередник, Дмитро Шевченко, а ветеран Великої Вітчизняної війни Іван Константинович Шевченко поздоровляє майбутніх воїнів, дає настанови.

— Не підведіть там село, хлопці, — не втримається й Марійка. — А дівчата почекають вас.

Жодна подія в селі не обходиться без Марійки Дуденко. Було, народиться дитина, зберуться куми за чаркою, та тим і закінчувалось.

А зараз:

— Ану, Андрію і Євдокіє, збирайтесь до клубу, — це Марія до молодих батьків Котлярів, — будемо вашу Світланку приймати в туріянці...

Марійці за двадцять. Щирим серцем, відкритим людським radoшам і горю, завоювала вона повагу і любов односельчан.

Всього два роки секретарює Марія Дуденко у комсомольців колгоспу «Прогрес». Два роки, за які створено комсомольсько-молодіжну ферму, концертну бригаду, яку вже знають і за межами області.

В. ШАРІЯ, спецкор «Молодого комунара», с. Турія.

Богатирів — чотири

то воно за наука така, механізація? Потай накупив книжок та посібників.

— Бачив трактора в артілі, — кинув Леонід Микола наче ненароком. — Без хазяїна, Правда, ремонтувати треба.

— Може, візьмемося? — загорілись Миколині очі.

І робота у хлопців закипіла.

Леонід відчував, що Микола не поступається йому в теоретичних знаннях.

— Ти звідки це все знаєш? — не стерпів.

— З книжок, братику, — лукаво примружився.

Але траплялося, що обоє заходили в тупик. Тоді на поміч приходили Іван і Степан.

Так хлопці разом і відремонтували машину.

...Непомітно зникли заметі, дихнула пробуджена земля. І знову виводять за околицю села своїх сталевих коней брати, вряда лагають рівні борозни.

І згадують хлопці розповіді про першу борозну, яку проклали на колгоспному полі Ілліч батько, комуніст Степан Кирилович Кушнір.

А. КОЖУХАР.

Щоденник Декади

(Закінчення)

студіях Російської Федерації.

Група учасників Декади російської літератури і мистецтва, яка прибула в Донецьк, ознайомила-ся з визначними місцями і пам'ятками міста.

У театрі опери та балету відбувся вечір дружби. Гостей сердечно вітали представники громадськості Донецького краю. Посланцям Радянської Росії були вручені пам'ятні подарунки. Піонери піднесли їм квіти.

Присутні в залі тепло зустріли виступи членів урядової делегації Російської Федерації — міністра освіти РРФСР О. І. Данилова, майстра Магнітогорського металургійного комбінату, Героя Соціалістичної Праці А. І. Рубанова, а також заслуженого діяча мистецтва РРФСР Д. К. Свешникова, заслуженого артиста РРФСР і заслуженого артиста УРСР Леоніда Бикова.

Потім відбувся великий концерт майстрів мистецтва Росії.

Металурги, енергетики, машинобудівники, інтелігенція Запоріжжя, зібравшись у концертному залі імені Глінки на урочистий вечір дружби російського і українського народів, тепло вітали посланців братньої республіки. Гостям вручили пам'ятний сувенір — макет Дніпрогесу імені В. І. Леніна.

Член урядової делегації РРФСР міністр вищої і середньої спеціальної освіти республіки В. М. Столетов подякував заложникам за сердечний прийом. Він проголосив здравіці на честь нерушимої дружби народів Радянського Союзу, на честь рідної Комуністичної партії та її ленінського Центрального Комітету.

Дев'ятого жовтня учасники Декади російської літератури і мистецтва на Україні були гостями колективу Запорізького моторобудівного заводу. Вони побували також на Дніпрогесі імені В. І. Леніна, зустрічалися з металургами.

Потомки легендарних опришків, Юрія Федьковича і Ольги Кобилянської гостинно зустріли прибулих на Буковину письменників, художників, композиторів, музикантів і співаків — учасників Декади російської літератури і мистецтва на Україні.

У Чернівцях відбувся урочистий вечір, присвячений зустрічі трудящих областей з діячами культури РРФСР. Голова Комітету по пресі при Раді Міністрів РРФСР І. С. Смирнов закликав упевненість, що вікова дружба російського і українського народів буде міцнішою і розквітатиме.

ти рік у рік. Учасники декади побували в гостях у робітників чернівецьких підприємств, колгоспників, молоді, яка вчиться.

Дев'ятого жовтня, в Переяслав - Хмельницькому побувала урядова делегація Російської Федерації на чолі з заступником Голови Ради Міністрів РРФСР В. І. Кочемасовим.

Разом з гостями прибули заступник Голови Ради Міністрів УРСР П. Т. Тронько, керівники партійних і радянських організацій Київщини.

На площі, де височить монумент на честь 300-річчя возз'єднання України з Росією, зібралась тисячі трудящих міста і сіл району. Тут відбувся мітинг.

Заступник Голови Ради Міністрів УРСР П. Т. Тронько, який виступив на мітингу, говорив про спільну боротьбу російського і українського народів проти соціального та національного гніту, за торжество ідей Жовтня, за перетворення в життя ленінського плану побудови соціалізму і комунізму в нашій країні.

Глава урядової делегації РРФСР В. І. Кочемасов сердечно подякував жителям Переяславо-Хмельницького за гостинний прийом. З такою ж теплотою, відзначив він, зустрічають посланців Російської Федерації у Харкові, Донецьку, Запоріжжі, Львові — скрізь, де перебувають тепер учасники декади.

В. І. Кочемасов від імені урядової делегації РРФСР подарував трудящим району скульптурний портрет В. І. Леніна.

Члени урядової делегації РРФСР поклали квіти до підніжжя монумента на честь 300-річчя возз'єднання України з Росією. Були також покладені квіти від Уряду Української РСР, від Київського обкому КП України і облвиконкому.

Потім гості попрямували в центральний парк міста, де покоїться прах радянських воїнів, які загинули смертю хоробрих у боях за визволення Переяславо-Хмельницького району. Вони вшанували хвилиною мовчання пам'ять вірних захисників Батьківщини.

Посланці Російської Федерації відвідали історичний музей імені Тараса Шевченка та етнографічний музей.

У столиці Радянської України відбулись концерти художніх колективів Росії, а також виступи окремих майстрів мистецтва. Тривали зустрічі гостей з трудящими міста-героя.

(ПАТАУ).

Радість у ланкової артілі імені Орджонікідзе Р. ЧОРНОМОРЕЦЬ: нива знову віддавала щедротами за її турботи.

ЖОВТНЕВА ЕСТАФЕТА НОВГОРОДКІВЦІВ

БІЛЯ червоного знамена п'ять степівчак, п'ять найзавзятіших доярок артілі імені Леніна. Вручаю їм комсомольські квітки нового зразка, вітаю з святом. Та й запитую дівчат про їх сподівання. А Зіна Токар, групкомсорг молочно-товарної ферми:

— Ми по-доброму заздriamo, коли згадуємо завидну долю нашої героїні, нашого ватажка Катерини Петрівни Дмитровської. Тож прагнемо зріднитися з нею, повторити її подвиг.

Так, їх сподівання — дійти до тієї ж висоти, що й Катерина Петрівна. За добрими пориваннями — добрі діла. Вже нині всі члени комсомольської групи на доли на корову близько 2500-кілограмів молока, а найзавзятіші вже зрівнялись з трьохтисячним рубежем. В ювілейному році молоді спадкоємці добрих справ Героя Соціалістичної Праці К. П. Дмитровської всі будуть трьохтисячниками, а окремі — чотирьохтисячниками.

В ці передсвяткові дні в моєму щоденнику стає все більше й більше записів. Перегортаю сторінки. Ось рядки про пташницю артілі імені Орджонікідзе Валю Руду, яка перейняла досвід у своїй вчительки, знатної пташниці Варвари

СПАДКОЄМЦІ СЛАВИ

Лаврової. Нині Валя вже має на курку несучку по 120 яєць.

Знову має успіх одна з наймолодших ланкових району дев'ятнадцятирічна Раїса Чорноморець. На кожному гектарі комсомолка з Верблюжжя збирає по 280—300 центнерів цукристих. І як депутат обласної Ради Р. Чорноморець працює активно. Її, завзяту ланкову, громадського діяча, вважають однією з найкращих заспівувачів ювілейного змагання. І Раїса була першою в списку, коли ми вирішували, кого послати з поїздом переможців, який нині мчати до столиці нашої Вітчизни. Там тринадцять посланців Новгородківщини разом з 420 найзавзятішими своїми ровесниками з Кіровоградщини даватимуть клятву Іллічу, клятву революції. Трудовий подвиг моїх ровесників набуває все більшої і більшої величчя...

П. КОМУТЕНКО, секретар Новгородківського райкому ЛКСМ України.

НАЙВИЩИЙ ОБЕЛІСК

КОЛО верб — стишений голос: — Не вже, бабуню, отут завжди була така краса?

Простоволоса, з густо поморщеним чолом літня жінка кладе свою вузлувату руку на хлоп'яче плече. І задивляється в далеч. А там, під брамами лози вишикувались суцільною низкою будинки хліборобів, там в прохолоді василькового надвечір'я викупувались яблуневі сади. Там, коло шляху, під високим спокійним небом застигли обеліски. Один, два, три, чотири, п'ять, шість. Бабуся стискає уста.

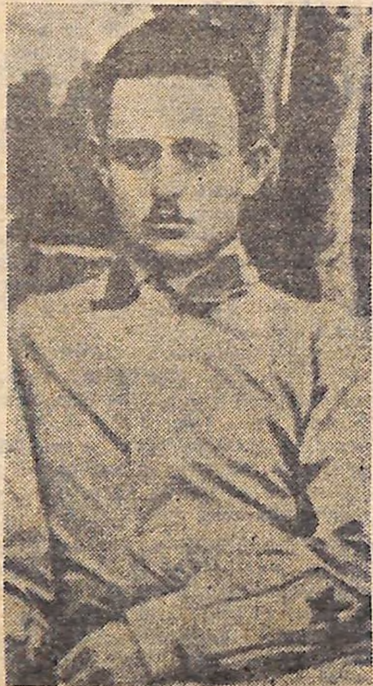
— Краса, любчику, рукотворна в нашій Верблюжці. Он ті обеліски повсякчас нам нагадують про це. І краса ця — найвищий обеліск героям, творцям...

— 1.

ЗА РІЧКОЮ — стрілянина. І стукіт кінських копит. Короткочасна тиша. А потім:

— Ведуть, ведуть...

Попід плетений тин чвалало кілька згорблених незнайомих. Вони були без картузів, з непогненими

На знімку: О. ВОРОНІН. Фото 1922 року.

бородами, розкуйовдженими шевелюрами. А за ними крокували три юнаки.

Знову голоси:

— Та це ж наші хлопці! Придубасили анцихристів з банди Медведєва.

А ще:

— Не побоялись... Кажуть, що цих сміливіців називають комсомольцями...

Так, їх називали комсомольцями. Тоді, сорок шість літ тому, у Верблюжці нараховувалось сім членів Спілки. Це в квітні. Комсомольський

осередок очолив Олексій Воронін. Щомісяця гурт молодіжної організації поповнювався.

Знову і знову двобій з бандитами Медведєва та Іванова. Разом з верблюдькими комуністами комсомольці восени 1922 року зовсім знищили ці два загопи ворогів. В одній з сутичок сімнадцятирічний Іван Курінський знищив біля десятка бандитів. Але й сам не повернувся до рідного дому...

Потім — сутички з куркульною. А ще — турбота, щоб замість голосу сільського дяка прозвучала пісня звияги. Комсомольці організували в щойно відкритому клубі драмгурток, лекторську групу, обладнали куток «Безбожників», почали випускати стінну газету «Юна правда». Газету редагував сам Олексій Воронін. Що не день, то й новина линула селом. Тільки й чути було:

— В клубі завтра вистава «Червоний шквал».

— А Козаленкова дочка організувала гурток швачок.

— Воронін з своїми хлопцями запустив біля клубу якийсь движок і тепер в залі — електрика.

Сам Олексій не без гордості розповідав матері:

— Тепер нам легше. До хати-читальні люди йдуть без нагадування. Хто не вміє читати, щовечора слухає моїх хлопців, зчитється в них. А я з Петром Синетовським нині піду в Спасоза. Допоможу там організувати політгурток.

Мати дивувалась:

— І звідки ви берете таку енергію?

Олексій Воронін з своїми ровесниками допомагав старшим товаришам гуртувати у Верблюжці колгоспи, потім — зміцнювати їх. А один з юних ентузіастів Верблюжжя Всеволод Чубенко вирішив стати робітником. Поїхав вчитись до Кривого Рогу і незабаром повернувся в рідне село вже з доброю славою. Виступав перед хліборобами, як земляк, як депутат Верховної Ради України. Він, простий селянський син, став знаменитим сталеваром, за кожну плавку давав понад план 2—4 тисячі кілограмів сталі, він став громадським діячем...

— 2.

У СЕЛІ — гітлерівці. Забирають худобу, хліб, готують відправити людей в Німеччину. І раптом — листівки. В них заклик боротися з ворогом, в них — правда про становище на всіх фронтах. Не-

нароком в клубі окупантів — пераполох: хтось знищив охорону, і біля ста військовополонених подались до лісу. Зникли кудись і списки тих, хто мав їхати в Німеччину.

Незабаром верблюдьці дізналися, що ворогам шкоду всю цю чинять Володимир Бондарчук, Федір Непомнящий та їх друзі.

З далеких фронтів знову й знову лине звістка про воїнів-верблюдьців:

«...Колишній солдат Богунського полку Терень Уманський, пройшовши шлях до генерала, очолив просланену 240-у Червонопрапорну орденів Суворова та Богдана Хмельницького дивізію, став Героєм Радянського Союзу...»

Потім:

«... Ваш односельчанин штурман Іван Кобилянський разом з льотчиком Сьомочкіним зробив 180 бойових вильотів. Вчора на екпіжажі відважних напало 5 ворожих літаків. Льотчика вбито. Іван Кобилянський, відбивши атаки гітлерівців, сам посадив літак на свій аеродром...»

Невдовзі на грудях прославленого штурмана сяяла Золота Зірка Героя Радянського Союзу. Два тижні він не дожив до Перемоги.

— 3.

СТОЯТЬ біля обеліска двоє: стара жінка і школяр. Стоять, схиливши голови в шанобі перед тими, хто захистив широкополий степ від чужинців, хто здобув безсмертя і залишив після себе молоду пісню...

А незабаром у Верблюжці біля шести обелісків зібралися комсомольці трьох поколінь. Старі комуністи А. Останній, О. Воронін, С. Михайлов, А. Теращенко, Г. Орлов і ті, хто пройшов фронтові дороги в роки Великої Вітчизняної війни, передавали естафету слави вісімнадцятилітнім.

Дочка хлібороба Таміла Зайцева вийшла з гурту своїх ровесників, стала перед живими героями, впроросталась перед обеліском і трепетно вимовила:

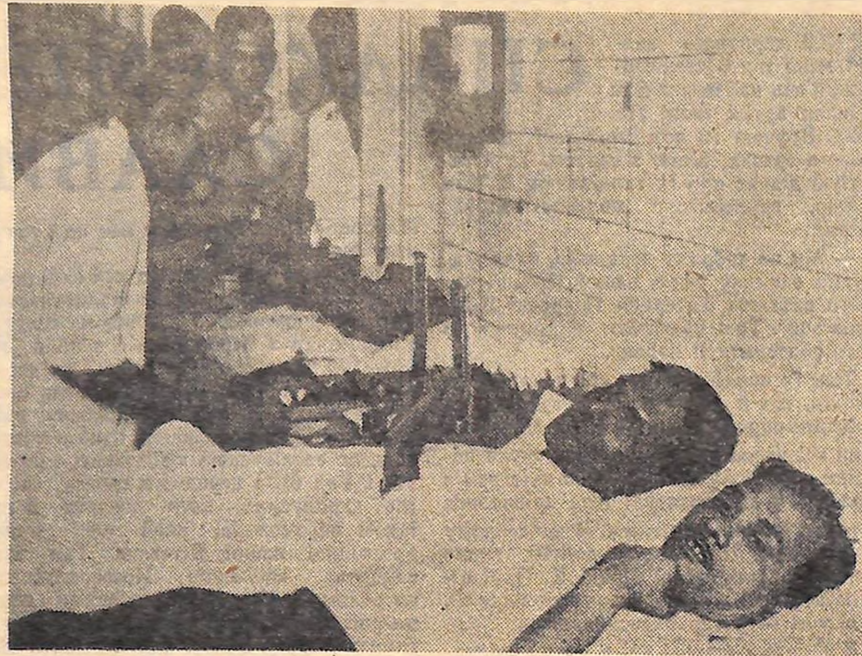
— Цей стяг, що ви нам доручаєте, ми пронесемо високо-високо. І шану до вас — теж. Перед очима п'єдесталами і найвищим обеліском — красою, яку ви створили своїми роботями руками, ми клянємось всюди бути спадкоємцями слави наших батьків, діда...

М. ШЕВЧУК, спецкор «Молодого комуняра».

Знову — Москва! Новини

Вчора колектив заслуженого самодіяльного ансамблю УРСР «Ятрань» виїхав до Москви, де починається заключний конкурс Всесоюзного фестивалю самодіяльного мистецтва. На цьому творчому змаганні калінінці представлятимуть не лише художню самодіяльність нашої області, а й всієї України. Вони — єдині, що продемонстрували найвищий клас народного танцю на заключному фестивальному концерті в Києві.

ТВІЯ РОВЕСНИК ЗА РУБЕЖЕМ

У відповідь на заклик уряду штату Західна Бенгалія (Індія) здати кров для борців В'єтнаму, які воюють проти американських імперіалістів, більше 1500 чоловік — молодих робітників, службовців і студентів — висловили бажання стати донорами, щоб нести свою частку в справедливій боротьбі в'єтнамського народу. На фото: донори здають кров в одному з медичних коледжів Калькути. Фото АП — АПН.

РЕДАКЦІЯ ОДЕРЖАЛА ВІДПОВІДЬ

В № 105 «Молодого комунара» в матеріалі під заголовком «Кохати не рекомендуємо» розповідалось про аморальну поведінку технолога кіровоградського агрегатного заводу В. Сліпченка. Як повідомив редакцію

секретар Кіровоградського міськкому комсомолу А. Ніцой, статтю обговорено на бюро МК ЛКСМУ. Також розглянуто персональну справу комсомольця В. Сліпченка. Його виключено з лав комсомолу. Міськком надіслав листа на

ім'я ректора Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування з проханням розглянути справу про перебування В. Сліпченка в числі студентів вечірнього відділення вузу.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СЕРЕДА, 11 жовтня. Перша програма. 11.00 — Телевісті. (К). 11.15 — Літопис північ. «Рік 1944-й». Телефільм. (М). 12.15 — Художній фільм «Вдвічі більше або нічого». II серія. (Кіровоград). 18.00 — Кіровоградські вісті. 18.15 — Оголошення (Кіровоград). 18.20 — Телефільм. (Кіровоград). 18.30 — До 50-річчя Великого Жовтня. «Ленін і Україна». Передача «Почесний представник». (К). Декада російської літератури і мистецтва на Україні. 19.00 — Програма Свердловської студії телебачення. 20.00 — Концерт майстрів мистецтва. (К). 22.30 — Художній фільм «Вдвічі більше або нічого». II серія. (Кіровоград).

Друга програма. 12.15 — Кінопрограма. (Дніпропетровськ). 17.00 — Фільм для дітей. (Дніпропетровськ). 17.20 — Дніпровські новини. (Дніпропетровськ). 17.35 — Рішення XXIII з'їзду КПРС у дії. «Колгоспний профілакторій». (Дніпропетровськ). 17.40 — Телевізійна пошта. (Дніпропетровськ). 18.00 — Тележурнал «Пропагандист». (М). 22.30 — Продовження програми Свердловської студії телебачення. 23.15 — Щоденник. (К).

ЧЕТВЕР, 12 жовтня. Перша програма. 11.00 — Телефільм «Ян Рудзутак». (Кіровоград). 11.15 — Телефільм «Ти приходи до нас, приходи...» (Кіровоград). 16.55 — Для дітей. «На добраніч, малюки!» (Кіровоград). 17.40 — Телефільм «Сердечна земля». (Кіровоград). 18.00 — Телевісті. (К). 18.30 — «Світ сьогодні». (М). 19.00 — До 50-річчя Великого Жовтня. Програма, присвячена дню Львівщини. 21.00 — Анонс програми Пермської студії телебачення. 21.05 — Телефільм «Слово про наше місто». (Кіровоград). 21.15 — Телефільм «Ти приходи до нас, приходи...» (Кіровоград). Декада російської літератури і мистецтва на Україні. 22.35 — Зустріч композиторів. (К). 23.30 — Щоденник. (К).

Друга програма. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — «Я все пам'ятаю, Річарде». Новий художній фільм. (К). 16.55 — Для дітей. «Олівець-малюєць». (К). 17.30 — «Кобзар Придніпров'я». (Дніпропетровськ). 21.05 — «Я все пам'ятаю, Річарде». Новий художній фільм. (К).

ПОКАЗУЄ ДНІПРОПЕТРОВСЬК.

СЕРЕДА, 11 жовтня. 11.15 — Літопис північ. «Рік 1944-й». Телефільм. (М). 12.15 — Кінопрограма. 17.00 — Фільм для дітей. 17.20 — Дніпровські новини. 17.35 — Рішення XXIII з'їзду КПРС у дії. «Колгоспний профілакторій». 17.40 — Телевізійна пошта. 18.00 — Англійська мова для малят. 18.30 — Телевізійний журнал «Пропагандист». (М). Декада російської літератури і мистецтва на Україні. 19.00 — Програма Свердловської студії телебачення. (К). 20.00 — Концерт майстрів мистецтва. (К). 22.30 — Продовження програми Свердловської студії телебачення. (К). 23.15 — Щоденник. (К).

ЧЕТВЕР, 12 жовтня. 16.55 — Для дітей. «Олівець-малюєць». (К). 17.30 — «Кобзар Придніпров'я». 18.00 — Телевізійні вісті. 18.30 — «Світ сьогодні». (М). 19.00 — До 50-річчя Великого Жовтня. Програма УТ, присвячена дню Львівщини. 21.00 — Анонс програми Пермської студії телебачення. (К). 21.05 — До 50-річчя Великого Жовтня. Телевізійний журнал «Кодос». 21.45 — «Старт». Молодіжні програми. Декада російської літератури і мистецтва на Україні. 22.35 — Зустріч композиторів. (К). 23.30 — Щоденник. (К).

ПОКАЗУЄ МІКОЛАЇВ

СЕРЕДА, 11 жовтня. 11.15 — Літопис північ. «Рік 1944-й». Телефільм. (М). 16.40 — Передача з Одеси. 17.45 — Фільм для дітей. 18.05 — Фестиваль телевізійних фільмів. 18.30 — Телевізійний журнал «Пропагандист». (М). Декада російської літератури і мистецтва на Україні. 19.00 — Програма Свердловської студії телебачення. (К). 20.00 — Концерт майстрів мистецтва. (К). 22.30 — Продовження програми Свердловської студії телебачення. (К). 23.15 — Щоденник. (К).

ЧЕТВЕР, 12 жовтня. 10.30 — Документальний фільм. 11.00 — Художній фільм «Капітанська донька». 16.55 — Для дітей. «Олівець-малюєць». (К). 17.30 — «Кобзар Придніпров'я». (Дніпропетровськ). 18.00 — Телевізійні вісті. 18.30 — «Світ сьогодні». (М). 19.00 — До 50-річчя Великого Жовтня. Програма УТ, присвячена дню Львівщини. 21.00 — Анонс програми Пермської студії телебачення. (К). 21.05 — Художній фільм «Люблю тебе, життя». Декада російської літератури і мистецтва на Україні. 22.35 — Зустріч композиторів. (К). 23.30 — Щоденник. (К).

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.

В ЛІТОПИС Великої Вітчизняної війни золоту сторінкою вийшла битва за Дніпро, за Правобережжя України. Лінію оборони по Дніпру фашистське командування назвало «Південним валом» і сподівалося, що цей вал зупинить наступ Радянської Армії. Та війська фронту під командуванням генерала армії І. С. Конєва стрімко наблизилися до могутньої ріки. А в ніч на 28 вересня 1943 року 37 армія під командуванням генерал-лейтенанта М. Шарохіна почала форсувати Дніпро на ділянці Дерев'я — Куцезолівка Онуфріївського району.

Вранці того ж дня 14 білців проповзли до лиману в селі

поїнами при наступі на Дерев'яку потрапили в оточення. Добу червоноармійці вели жорстокі бої, і такі вийшли переможцями. Гвардії старший лейтенант Жаров з своєю ротой 28 вересня відбив три контратаки противника, давши можливість закріпитися батальйону в районі Куцезолівки. Коли на дві обслуги протитанкових рушниць пішла самохідна гармата ворога, Жаров не розгубився і наказав відкрити вогонь. Обслуга однієї ПТР загинула під ворожим вогнем. Тоді Жаров сам ліг за рушницю і вступив у двобій з «Фердинандом». Поранений, він не залишив бою.

Особливо напружені бої точилися 7 жовтня на безіменному острові поблизу Власівки. Окопи неодноразово переходили з рук в руки. Коли підрозділи 97 гвардійської дивізії були притиснуті до Дніпра, підполковник Ряснов запросив вогонь на себе. Ворожа атака заклинула Ряснов був важко поранений і втратив свідомість. Коли опритомнів, то побачив навколо себе гітлерівців. Нерухомо, мов убитий, пролежав він до вечора, а потім поповз до Дніпра, де його й підбрали радянські білці.

Перелік подібних фактів можна набагато продовжити. Та, напевне, досить сказати, що за сміливість і мужність, виявлені в боях за правий берег Дніпра в районі Дерев'яка — Куцезолівка, 218 солдатів, сержантів і офіцерів 37 армії були удостоєні звання Героя Радянського Союзу, а 3139 — нагороджені орденами і медалями.

Багато героїчних вчинків і на рахунок воїнів 4 і 5 гвардійських армій. Зв'язавець 39 гвардійського стрілецького полку комсомолок Ніна Самсонова під час бою на піщаному острові знаходилася на спостережному пункті мінометної батареї. Була поранена ліній зв'язку. Ромонтуючи її, Самсонова не помітила, як група порожніх автоматників пробралася до пункту спостереження. Командиром було. Та не розгубилася дівчина. Вона підняла в атаку білців, які були на спостережному пункті. Більше години відбивали гвардійці натиск ворога.

Комсомолка санінструктор Лія Пляханова на тому безіменному острові допомогла не одному білцеві. А коли сама була поранена, то категорично відмовилася йти в санчастину. Вона заявила: «Поки хоч один наш гвардєць буде тут битися, я нікуди не піду».

«Героїчно воює гвардєць — відважний син України Кіндрат Іванець», — читаємо про ті часи в документах архіву Міністерства Оборони. — Червона Армія недавно звільнила його рідне село на Полтавщині. Він бачив спалені німцями будинки, розорені колгоспники. І зараз, на полі бою, Іванець мстить. Відбиваючи контратаки німців, гвардії рядовий Кіндрат Іванець закидав траншеї ворога гранатами. Іван згинув у цьому бою 8 гітлерівців. Він не покинув поля бою навіть тоді, коли був двічі поранений. Український багаторічний повстарець від героїв-гвардійців: «Поки в мене діє хоч одна рука, я буду бити ворога».

Пройшло 24 роки з початку великої битви за Дніпро. Пройдуть десятиліття і віки. Та той подвиг ніколи не забудеться. Він житиме у пам'яті народній.

І. АРТЕМЕНКО, співробітник Кіровоградського педінституту, офіцер запасу, учасник звільнення Кіровоградщини.

„З острова не піду...“

Куцезолівці. Їх помітила колгоспниця Горпина Андріана Шашко. За три рази вона перевезла своїм човном дев'ять воїнів. Ті важко поранили.

Наші білці швидко увірвалися в село, посявши переполюх серед ворогів. Роздагнені, без зброї, гітлерівці дремували з села, залишаючи вбитих і поранених. Та, опам'ятавшись, вони оточили сміливця. «Семеро з них загинули смертю хоробрих, а решта понад годину чинила опір і знищила більше 30 гітлерівців. Фашисти підпалили будинок, де знаходилися сміливці. Але ті продовжували розстрілювати гітлерівців і з палаючого будинку», — читаємо в документах архіву Міністерства Оборони СРСР.

Мужність і героїзм тоді виявили тисячі білців і командирів. Гвардії капітан Алексєєв з 60

УСПІХ БАСКЕТБОЛІСТІВ СРСР

ХЕЛЬСІНКІ, 9 жовтня. (Спец. кор. ТАРС Ю. Хромов). Вдєв'яте були урочайні золотими медалями чемпіонів Європи баскетболісти СРСР, які у неділю ввечері у вирішальному матчі перемогли команду чехословацьчини — 89:77 (40:30). Переможці задовольнилися срібними нагородами, увійшовши до числа призерів після 8-річної перерви.

Гонг прозвучав сумно

ли мариними. Вже з перших поєдинків стало зрозумілим, що наша команда набагато слабша від команди гостей. Боксери «Авангарду» програвали один за одним. І тільки трьом із них: Володимиру Воленку, Борису Гребецькому та Анатолію Олейникову — вдалося перемогти. «Чому ж так сталося?» — дивувались болільники, адресуючи це запитання тренерам нашої команди Б. А. Ковицькі та О. А. Кравченку. Деяко може пояснити щоденник відвідувань секції боксу ДСШ «Авангарду». Переглядаючи його, здогадуєшся, в чому справа. Багато хто з юніорів не приходив на тренувальні заняття по кілька тижнів. А тренери навіть не запитували, чому. Особливо це помічається в групі Б. Ковицькі. Та й сам тренер інколи на заняттях більше схожий на гостя, ніж на наставника, навіть не одягає спортивного костюма.

Становище з боксом вкрай незадовільне в області. Обласна федерація боксу, яку очолює П. П. Андрищенко, зовсім не турбується про організацію боксерських груп при районних спортивних товариствах. Два роки тому в Знаменці, Олександрії та Кремгесі існували такі групи, але вони розпалися: не було підібрано тренерів, спортсмени не виступали на змаганнях.

Та й у самому Кіровограді знайшла собі притулок тільки в ДСШ «Авангарду» боксерська група. А що вона може зробити, коли за три минулі роки авангардівці виходили на арену змагань лише два рази? Виходили, щоб програти. Так сталося і на першості України, яка проходила в квітні цього року в Кіровограді. Тільки двоє кіровоградців, О. Іванов та О. Кравченко, одержали кілька перемог.

У місті лише два боксери — кандидати в майстри спорту. Першорозрядників теж не густо — на пал'ялах перелічити можна. Федерація боксу звинувачує в цьому тренерів «Авангарду», а ті — федерацію. Ось чому кожний удар гонга на змаганнях звучав сумно.

С. МАТУСЯК.

НА ФІНІШ розіграшу кубка обкому комсомолу прийшли дві команди: кіровоградської ШВЛП і кремгесівської авангардівці. Ця цікава зустріч примусила похвилюватися уболівальників футболу, які прийшли на стадіон ШВЛП, де відбувався фінальний матч. Майбутні авіатори, минулорічні володарі почесного приза, прагнули і в цьому році зберегти за собою нагороду обласної комсомольської організації. Вони дружніше атакують ворота гостей, створюючи цілий ряд загрозливих моментів. Перший тайм проходив з повною перевагою господарів поля. На 23-й, 30-й, 31-й і 40-й хвилині б'ють по воротах кремгесівців; але м'яч не досягає цілі.

На перерву гравці пішли при рахунку 0:0. Як тільки свисток судді сповістив про початок другого тайму, футболісти ШВЛП всією командою переходять на половину поля «Авангарду». Знову серія ударів по воротах гостей. Один із них закінчується голом: скориставшись помилкою захисників, Анатолій Легкодух виводить свою команду вперед. Кремгесівці намагаються відігратися. Кілька проходів по краях ледве не закінчуються взяттям воріт. І коли вже здавалося, що авангардівцям так і не вдасться розпечатати ворота авіаторів, Віктор Діброва головою забиває м'яч. Це сталося за десять хвилин до кінця другого тайму. Тридцять хвилин додаткового часу приносять успіх господарям поля. Віктор Надеїн забиває вирішальний м'яч. 2:1 на користь футболістів ШВЛП — з таким рахунком майбутні авіатори вдруге стали володарями кубка обкому ЛКСМУ.

Обидві команди показали гарну гру. Суперники були гідні один одного. Правда, враження від цієї захоплюючої зустрічі зіпсувала неспортивна поведінка двох гравців. За грубість з поля були виведені А. Тютюнов (Кремгесі) і В. Михайленко (ШВЛП). В. ГАНОЦЬКИЙ.

Справи „ЗІРКИ“ гіршають

Футболісти кіровоградської «Зірки» ніяк не можуть побитися старої хвороби — болячі суперники на чужому полі. Виходячи вони з дому, і почалася нова серія прикрих поразок. Позачорно кіровоградці програли у Вишній місцевому «Локомотиву» з таким же рахунком (1:2), як і за кілька днів перед цим — львівським «Карпатом». Це відсувало їх в турнірній таблиці на 8-е місце.

Останні дві зустрічі чемпіонату наші земляки мають провести також на виїзді. Якщо і в них не наберуть жодного очка, можуть не додержати слова, даного на початку сезону своїм прихильникам про те, що увійдуть у першу десятку команд ліггруги.

Подіємо результати останнього туру: СКА (Одеса) — «Металіст» — 1:0, «Дніпро» — «Волга» (Горький) — 4:2, «Карпати» — СКА (Київ) — 1:1, «Молдова» — «Металург» (Запоріжжя) — 1:1, «Труд» — СКА (Львів) — 1:0, «Таврія» — «Волга» (Калінін) — 4:0, «Суднобудівник» — «Локомотив» (Калуга) — 0:0, «Авангард» — «Шинник» — 0:0, «Сокиля» — «Металург» (Тула) — 0:0.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.